

11. neděle v mezidobí C

Člověk je uznán za spravedlivého jen tehdy, když uvěří v Ježíše Krista, a ne když dělá skutky, jak je nařizuje Zákon. (Gal 2,16)

První čtení

2. Samuelova 12,7-10.13

Nátan řekl Davidovi: "Tak praví Hospodin, Bůh Izraele: Já jsem tě pomazal za krále nad Izraelem a já jsem tě vysvobodil ze Saulovy ruky. Dal jsem ti dům tvého pána i jeho ženy, dal jsem ti dům Izraele a Judy. Kdyby to bylo málo, cokoli jiného bych ti přidal. Proč jsi pohrdl Hospodinovým slovem, že jsi učinil, co je zlé v jeho očích? Chetitu Uriáše jsi zabil mečem a jeho ženu sis vzal za manželku, zabil jsi ho mečem Ammonových synů. Proto se již nikdy nevzdálí meč od tvého domu za to, že jsi pohrdl Hospodinem, když jsi vzal manželku Chetity Uriáše a udělals ji svou ženou." David řekl Nátanovi: "Zhřešil jsem proti Hospodinu!" Nátan Davidovi odpověděl: "I Hospodin ti odpouští hřích, nezemřeš!"

Druhé čtení

Galátům 2,16.19-21

(Bratři a sestry!) Víme, že člověk je uznán za spravedlivého jen tehdy, když uvěří v Ježíše Krista, a ne když dělá skutky, (jak je nařizuje) Zákon. (Z toho důvodu) jsme přijali víru v Ježíše Krista. Tak jsme byli uznáni za spravedlivé proto, že jsme uvěřili v Krista, ne proto, že jsme dělali skutky Zákona. Pro skutky Zákona nebude žádný člověk uznán za spravedlivého. Vždyť skrze Zákon jsem Zákonu umřel, abych žil pro Boha. Spolu s Kristem jsem ukřižován. Už nežiji já, ale žije ve mně Kristus. Avšak tento život v těle žiji ve víře v Božího Syna, protože on mě miloval a za mě se obětoval. Já nepohrdám Boží milostí. Kdyby se totiž k ospravedlnění docházelo zachováváním Zákona, pak by Kristus umřel nadarmo.

Evangelium

Lukáš 7,36-50

Jeden farizeus pozval Ježíše k jídlu. Vešel tedy do domu toho farizea a zaujal místo u stolu. V tom městě žila jistá žena, byla to hříšnice. Když se dověděla, že je u stolu v domě toho farizea, přinesla alabastrovou (nádobu drahocenného) oleje, přistoupila zezadu k jeho nohám a rozplakala se: slzami mu začala smáčet nohy a vlastními vlasy je utírat. Líbala je a mazala (drahocenným) olejem. Když to viděl farizeus, který ho pozval, pomyslí si: "Kdyby to byl prorok, poznal by,

kdo a jaká je to žena, která se ho dotýká – že je to hříšnice!" Ježíš mu na to řekl: "Šimone, rád bych ti něco pověděl." On na to: "Jen mluv, Mistře!" "Jeden věřitel měl dva dlužníky. První mu byl dlužen pět set denárů, druhý padesát. Když neměli čím dluh splatit, oběma odpustil. Kdo z nich ho tedy bude mít více rád?" Šimon mu odpověděl: "Mám za to, že ten, komu odpustil více." Řekl mu: "Správně jsi usoudil." Obrátil se k ženě a řekl Šimonovi: "Vidíš tuto ženu? Vešel jsem do tvého domu. Vodu na umytí nohou jsi mi nedal, ona však mi nohy skropila slzami a utřela svými vlasy. Nepolíbil mě (na pozdrav), ona však od té chvíle, co jsem vešel, mi nepřestávala líbat nohy. Nepomazals mi olejem hlavu, ona však mi (drahocenným) olejem pomazala nohy. Proto ti říkám: Muselo jí být odpuštěno mnoho hříchů, když mně nyní prokazuje tolik lásky. Komu se odpouští málo, málo miluje." Jí pak řekl: "Jsou ti odpuštěny hříchy." Ostatní hosté si začali sami u sebe říkat: "Kdo je to, že i hříchy odpouští?" On však řekl ženě: "Tvá víra tě spasila. Jdi v pokoji!"

K zamyšlení

Dnešní čtení z Bible se zabývají vinou, spravedlností a odpuštěním – neustále se opakujícími tématy mezi člověkem a Bohem.

Jako věřící lidé máme jednu jistotu, kterou nemůže nahradit žádný světský zákon: Bůh zůstane člověku vždy věrný – nezáleží na tom, jak hříšně člověk jedná. Odvolávat se na zákony stvořené lidmi nebo jejich plnění do posledního písmene může znamenat pro osobní vztah člověka s Bohem větší omezení než pomoc.

V prvním čtení se David neprohřešil proti oficiálnímu zákonu. Přesto ale těžce zhřešil, sice ne před zákonem, ale před Bohem. Skrze rozbití manželství a vraždu porušil nepsaný, ale základní zákon lidské důstojnosti a jako zástupce Boha zde na zemi tak pošpinil Boží jméno. Nic se zde nezastírá, nic se nevysvětluje. Světlo i stín, obojí patří k člověku, i když ten, podobně jako David, má určité Božího poslání a je nositelem spásonosné naděje.

Vykoupení lidstva leží na jedné straně na hříšníkovi, který je připraven vyznat své hříchy a napravit se, na druhé straně záleží toto vykoupení na Božím odpuštění, které si sám David nemůže přičíst, ale které samotné znamená odpuštění. Pouze součinnost obojího umožní opravdu nový začátek: Davidův čin nesmí jeho vztah s Bohem poškodit a omezit; Bůh ho také nechává dál žít a nenechá jej padnout. Pomocí lidí a navzdory lidem píše Bůh dějiny spásy, i když často ve skrytosti. Následky každého špatného činu však zůstávají, i když nemusí hrát žádnou roli v dalším vztahu mezi člověkem a Bohem, a musí být člověkem vnímány jako jizvy, o jejichž uzdravení musíme prosit Boha.

V evangeliu dostává Boží spásonosná a neomezená láska v Ježíši svou tvář a slovo. Hříšnice svým chováním překročila společenské hranice. Ježíš ji odpouští navzdory zákonu, ruší její minulost a dává jí budoucnost. Skrze setkání a ne skrze zákon se Ježíš snaží přemoci zničující a omezující předsudky. Jestliže "v nás Kristus žije" (2. čtení), staneme se i my nositeli odpuštění. Odpuštění znamená rozhodnout se společně s Ježíšem pro život proti smrti, pro možnosti budoucnosti proti překážkám minulosti, pro "ohromné množství" dobra proti omezenosti zákona.

Dnešní evangelium končí přáním pokoje. Odejít v pokoji znamená pro člověka, aby se takový jaký je, se vším, co ho tvoří, zapojil do společenství a nebyl opuštěn, aby zažíval jistotu a bezpečí.

11. neděle v mezidobí C

Člověk je uznán za spravedlivého jen tehdy, když uvěří v Ježíše Krista, a ne když dělá skutky, jak je nařizuje Zákon. (Gal 2,16)

První čtení

2. Samuelova 12,7-10.13

Nátan řekl Davidovi: "Tak praví Hospodin, Bůh Izraele: Já jsem tě pomazal za krále nad Izraelem a já jsem tě vysvobodil ze Saulovy ruky. Dal jsem ti dům tvého pána i jeho ženy, dal jsem ti dům Izraele a Judy. Kdyby to bylo málo, cokoli jiného bych ti přidal. Proč jsi pohrdl Hospodinovým slovem, že jsi učinil, co je zlé v jeho očích? Chetitu Uriáše jsi zabil mečem a jeho ženu sis vzal za manželku, zabil jsi ho mečem Ammonových synů. Proto se již nikdy nevzdálí meč od tvého domu za to, že jsi pohrdl Hospodinem, když jsi vzal manželku Chetity Uriáše a udělals ji svou ženou." David řekl Nátanovi: "Zhřešil jsem proti Hospodinu!" Nátan Davidovi odpověděl: "I Hospodin ti odpouští hřích, nezemřeš!"

Druhé čtení

Galátům 2,16.19-21

(Bratři a sestry!) Víme, že člověk je uznán za spravedlivého jen tehdy, když uvěří v Ježíše Krista, a ne když dělá skutky, (jak je nařizuje) Zákon. (Z toho důvodu) jsme přijali víru v Ježíše Krista. Tak jsme byli uznáni za spravedlivé proto, že jsme uvěřili v Krista, ne proto, že jsme dělali skutky Zákona. Pro skutky Zákona nebude žádný člověk uznán za spravedlivého. Vždyť skrze Zákon jsem Zákonu umřel, abych žil pro Boha. Spolu s Kristem jsem ukřižován. Už nežiji já, ale žije ve mně Kristus. Avšak tento život v těle žiji ve víře v Božího Syna, protože on mě miloval a za mě se obětoval. Já nepohrdám Boží milostí. Kdyby se totiž k ospravedlnění docházelo zachováváním Zákona, pak by Kristus umřel nadarmo.

Evangelium

Lukáš 7,36 – 8,3

Jeden farizeus pozval Ježíše k jídlu. Vešel tedy do domu toho farizea a zaujal místo u stolu. V tom městě žila jistá žena, byla to hříšnice. Když se dověděla, že je u stolu v domě toho farizea, přinesla alabastrovou (nádobu drahocenného) oleje, přistoupila zezadu k jeho nohám a rozplakala se: slzami mu začala smáčet nohy a vlastními vlasy je utírat. Líbala je a mazala (drahocenným) olejem. Když to viděl farizeus, který ho pozval, pomyslí si: "Kdyby to byl prorok, poznal by,

kdo a jaká je to žena, která se ho dotýká – že je to hříšnice!" Ježíš mu na to řekl: "Šimone, rád bych ti něco pověděl." On na to: "Jen mluv, Mistře!" "Jeden věřitel měl dva dlužníky. První mu byl dlužen pět set denárů, druhý padesát. Když neměli čím dluh splatit, oběma odpustil. Kdo z nich ho tedy bude mít více rád?" Šimon mu odpověděl: "Mám za to, že ten, komu odpustil více." Řekl mu: "Správně jsi usoudil." Obrátil se k ženě a řekl Šimonovi: "Vidíš tuto ženu? Vešel jsem do tvého domu. Vodu na umytí nohou jsi mi nedal, ona však mi nohy skropila slzami a utřela svými vlasy. Nepolíbils mě (na pozdrav), ona však od té chvíle, co jsem vešel, mi nepřestávala líbat nohy. Nepomazals mi olejem hlavu, ona však mi (drahocenným) olejem pomazala nohy. Proto ti říkám: Muselo jí být odpuštěno mnoho hříchů, když mně nyní prokazuje tolik lásky. Komu se odpouští málo, málo miluje." Jí pak řekl: "Jsou ti odpuštěny hříchy." Ostatní hosté si začali sami u sebe říkat: "Kdo je to, že i hříchy odpouští?" On však řekl ženě: "Tvá víra tě spasila. Jdi v pokoji!" Potom chodil od města k městu, od vesnice k vesnici a kázal a hlásal radostnou zvěst o Božím království. Bylo s ním dvanáct (apoštolů) a některé ženy, které byly uzdraveny od zlých duchů a nemocí: Marie, zvaná Magdalská, z které vyšlo sedm zlých duchů, dále Jana, manželka Herodova správce Chuzy, Zuzana a mnoho jiných, které se o ně staraly ze svého majetku.

K zamyšlení

Dnešní čtení z Bible se zabývá vinou, spravedlností a odpuštěním – neustále se opakujícími tématy mezi člověkem a Bohem.

Jako věřící lidé máme jednu jistotu, kterou nemůže nahradit žádný světský zákon: Bůh zůstane člověku vždy věrný – nezáleží na tom, jak hříšně člověk jedná. Odvolávat se na zákony stvořené lidmi nebo jejich plnění do posledního písmene může znamenat pro osobní vztah člověka s Bohem větší omezení než pomoc.

V prvním čtení se David neprohřešil proti oficiálnímu zákonu. Přesto ale těžce zhřešil, sice ne před zákonem, ale před Bohem. Skrze rozbití manželství a vraždu porušil nepsaný, ale základní zákon lidské důstojnosti a jako zástupce Boha zde na zemi tak pošpinil Boží jméno. Nic se zde nezastírá, nic se nevyšvětluje. Světlo i stín, obojí patří k člověku, i když ten, podobně jako David, má určité Boží poslání a je nositelem spásnosné naděje. Vykoupení lidstva leží na jedné straně na hříšníkovi, který je připraven vyznat své hříchy a napravit se, na druhé straně záleží toto vykoupení na Božím odpuštění, které si sám David nemůže přičíst, ale které samotné znamená odpuštění. Pouze součinnost obojího umožní opravdu nový začátek: Davidův čin nesmí jeho vztah s Bohem poškodit a omezit; Bůh ho také nechává dál žít a nenechá jej padnout. Pomocí lidí a navzdory lidem píše Bůh dějiny spásy, i když často ve skrytosti. Následky každého špatného činu však zůstávají, i když nemusí hrát žádnou roli v dalším vztahu mezi člověkem a Bohem, a musí být člověkem vnímány jako jizvy, o jejichž uzdravení musíme prosit Boha.

V evangeliu dostává Boží spásnosná a neomezená láska v Ježíši svou tvář a slovo. Hříšnice svým chováním překročila společenské hranice. Ježíš ji odpouští navzdory zákonu, ruší její minulost a dává jí budoucnost. Skrze setkání a ne skrze zákon se Ježíš snaží přemoci ničující a omezující předsudky. Jestliže "v nás Kristus žije" (2. čtení), staneme se i my nositeli odpuštění. Odpuštění znamená rozhodnout se společně s Ježíšem pro život proti smrti, pro možnosti budoucnosti proti překážkám minulosti, pro "ohromné množství" dobra proti omezenosti zákona.

Dnešní evangelium končí přáním pokoje. Odejít v pokoji znamená pro člověka, aby se takový jaký je, se vším, co ho tvoří, zapojil do společenství a nebyl opuštěn, aby zažíval jistotu a bezpečí.